

Wat is een christen?

Uit het Woord der Waarheid, 11de jaargang okt. 1955 - sept. 1956, door P. I. v.d. S.

Stichting Uit het Woord der Waarheid, Postbus 260 - 7120 AG Aalten, Tel. 0543-471746
E-mail: info@uhwdw.nl (correspondentie en informatie) - bestel@uhwdw.nl (bestellingen)

<http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/>

Iemand die bovenstaande titel leest, zal misschien zeggen: “Wat is dat nu voor een vraag! Een christen is eenvoudig iemand die aan Christus gelooft”. Maar bij nader inzien zal men moeten toestemmen, dat zich hier een wijd gezichtsveld opent, dat de moeite waard is overdacht te worden. En dat het antwoord op de vraag ook lang zo gemakkelijk niet is als het wel lijkt. **Aan** Christus geloven, wil nog niet zeggen: **in** Hem geloven. En iemand die **in** Hem gelooft, en Hem in daden niet tracht na te volgen: is dat een christen? En iemand die Hem als mens in daden navolgt, maar niet gelooft in Zijn plaatsvervangend lijden op het kruis van Golgotha, is dat een christen? We zien wel, het antwoord is zo eenvoudig niet.

Wanneer is het woord “christen” ontstaan? We ontmoeten het voor het eerst in Hand. 11:26. Daar vinden we de oorsprong van het “christen zijn”. In Antiochië werden de discipelen voor het eerst christenen genoemd. Vóór die tijd nog niet. Toen waren het discipelen. Zoals we ook lezen in Hand. 9:10: “Er was een zeker discipel te Damascus wiens naam was Ananias”. Het woord discipel wil eenvoudig zeggen “een volgeling”. En Ananias was een volgeling van de Heer Jezus. Er waren ook discipelen van Johannes die later discipelen van de Heer Jezus werden (Joh. 1:35). Een discipel erkent degene die hij volgt als Rabbi, d.w.z. Meester (Joh. 1:39 en 50). Het discipelschap staat dus in verband met het volgen van een persoon en met de uiterlijke wandel. Zodra men niet meer volgt, is men geen discipel meer (Joh. 6:66). Want dan volgt men niet meer. Het discipelschap is dus gegrond op

- 1e. De erkenning van de Heer Jezus als “Meester”;
- 2e. De erkenning van de Heer Jezus als Zoon van God;
- 3e. De erkenning van Hem als Koning Israëls. (Joh. 1:39 en 50).

In het evangelie van Mattheüs, waarin de Heer Jezus ons wordt voorgesteld als de Koning in het koninkrijk der hemelen, vinden we dan ook de opdracht aan de discipelen gegeven om alle volken tot discipelen te maken. Daar is de doop de intrede in dat discipelschap. En deze discipelen moeten alles bewaren wat hun de Heer heeft geboden (Matth. 28:19 en 20). En ze hebben tevens de zekerheid dat de Heer met hen is. Alle de dagen.

Het is een groot voorrecht een discipel van de Heer Jezus te zijn. Maar niet minder een grote verantwoordelijkheid. Het kenmerk van het discipelschap is de liefde. “Hieraan zullen allen erkennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:35). En niet alleen de liefde jegens elkander, maar niet minder de liefde tot Hem Die de Meester is, en die tot uiting komt in het terzijde stellen van alles wat het volgen van Hem zou kunnen hinderen. (Luk. 14:26 en 27) “Wie zijn kruis niet draagt en Mij navolgt, die kan mijn discipel niet zijn”. Met het discipelschap is dus tevens het kruisdragen en de zelfverloochening eerbonden (zie Matth. 10:24, 25). Degene, die het discipelschap aanvaardt, aanvaardt daarmee tevens alle gevolgen die daarmee verbonden zijn.

De discipelen van de Heer Jezus hebben deze dingen verwezenlijkt. Ze waren bereid van Hem te getuigen, en waren verblijd om Zijns naams wil smaadheid te lijden. (Hand. 2 en 5:41) .

Maar waren deze discipelen van de Heer Jezus toen christenen? Neen, nog niet. Ze volgden de Heer Jezus en waren daarom discipelen. Ze geloofden in Hem en waren daarom “gelovigen”. Ze verkondigden, dat Jezus de Christus was (Hand. 2:42). Ze predikten bekering en geloof in een gestorven en opgestane Christus. Waarheden die alle christenen van nu belijden. Maar ze hadden de volle openbaring van God nog niet, zoals wij die nu hebben, en kenden dientengevolge ook het hemelse karakter van de gemeente nog niet. Dit zou eerst door Paulus in het licht worden gesteld als een ver

borgenheid van alle eeuwen. (Ef. 3:1 tot 5) . En dit laatste is het juist, wat aan de gelovige, aan de discipel, het kenmerk geeft als “christen”. Een Christen is dus iemand die niet alleen verzekerd is van de vergeving van zijn zonden, en niet alleen met ernst tracht het leven van de Heer Jezus op aarde na te volgen, maar die bij dit alles leeft in het bewustzijn, dat hij nu reeds met Christus verbonden is, zoals een hoofd met een lichaam is verbonden. Het kenmerk van een lichaam is, dat het door het hoofd wordt geregeerd. En dit beginsel maakt ons tot vreemdelingen op deze aarde. In Christus zijn we reeds gezet in de hemelse gewesten. Onze geest woont reeds daar waar Christus is. En zo zijn we reeds nu hemelburgers en huisgenoten van God. (Ef. 2:19 en Fil. 3:20). Een christen erkent de waarheid van het ene lichaam en de leiding van één Geest.

Zo werd Paulus bekeerd. De Heer Jezus verklaarde zich één met de Zijnen. Het Hoofd in de hemel één met de leden op de aarde. “Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?” Niet “de Mijnen” of “Mijn discipelen” maar “Mij”. En nadat Paulus deze openbaring ontvangen had, onderwees hij deze. Het behoorde tot de “volle raad van God”. (Hand. 20:27). Als apostel was hij door Jezus Christus Zelf geroepen (Gal. 1:1; Hand. 9:15) en heeft hij deze openbaring van Jezus Christus Zelf ontvangen. (Gal. 1:12) . En in Antiochië waar Paulus deze leer verkondigde, wel een jaar lang, werden de discipelen “christenen” genoemd. (Hand. 11:26). Met zijn prediking en de aanneming daarvan ontving de gemeente het volle christelijke kenmerk.

Ze behoorde dat nu nog te dragen. Maar helaas is het door het ingetreden verval neergehaald, en wordt ternauwernood meer gekend of geleerd. Ten gevolge hiervan heeft de vijand alle gelegenheid gehad een zogenaamd “christendom” te vormen dat heel dikwijls met de naam en de leer van Christus totaal onbekend is. Een christendom waarin de eigenliefde hoogtij viert en in wier midden de grootste en wreedste oorlogen hebben gewoed. Waar de wereld, en de vorst van deze wereld, gelegenheid heeft zich te openbaren en waar in geen geval het “discipelschap” wordt geopenbaard.

Is het dan niet meer mogelijk om nu een christen te zijn? Natuurlijk wel! De waarheid van God blijft onveranderd dezelfde en naar de beginselen waarnaar de eerste christen (Paulus) leefde, is het mogelijk om ook nu te leven.

We zien dus, dat er enkele mogelijkheden zijn. Men kan een gelovige zijn zonder te weten wat een christen is. Men kan een discipel zijn (voor zover menselijke inspanning dit kan verwezenlijken) zonder een gelovige te zijn; zonder te geloven in het plaatsvervangend lijden van de Heer. Sommigen zijn in zelfverloochening hun weg gegaan, gedreven door liefde tot het ellendige en het verachte, zonder dat ze de Heer Jezus erkenden als Verlosser en Zijn bloed als enige grond van schuldvergeving.

Nu is mijn vraag: bent u een gelovige? Hebt u uw verloren toestand gezien en met uw zonden de toevlucht genomen tot de Heer Jezus? “Zovelen Hem hebben aangenomen, heeft Hij macht (het recht) gegeven kinderen van God genoemd te worden” (Joh. 1:12). “Kinderen, de zonden zijn u vergeven om Zijns naams wil” (1 Joh. 2:2). Wat zegt u dit kinschap van God? Is het voor u alleen maar een paspoort om straks in de hemel te komen? Zegt het u niets in deze tijd? Is het u iets waard? Bent u bereid dit kinschap te tonen aan allen, in het navolgen van Christus, de Zoon van God?

Bent u een discipel? Kan men aan uw houding en uw gedrag zien, dat u de Heer Jezus wilt volgen? Dat u de door de wereld verworpene erkent als uw “Meester”? Bent u bereid de prijs daarvoor te betalen? Wilt u Zijn smaadheid dragen en alles terzijde stellen wat het volgen van Hem zou kunnen hinderen?

Als u “JA” wilt zeggen, als het uw ernstige begeerte is, dan hebt u de weg van het discipelschap reeds betreden. En mocht u soms ervaringen opdoen als Petrus (Matth. 26:69-75), neem dan steeds de toevlucht tot Hem, Die u van struikelen kan bewaren (Jud. 24).

Bent u een christen? Mijn vraag is nu wel duidelijk. Een christen is iemand die **gelooft** in het plaatsvervangend lijden van Jezus Christus, die een ernstig voornemen heeft om als discipel zijn Heer en Heiland trouw te volgen, en die dit kan verwezenlijken door te leven vanuit het gezichtspunt waarin hij door de kracht van het werk van de Heer Jezus is geplaatst. Die “wandelt waardig der roeping waarmee hij geroepen is” (Ef. 4:1), de waarheid vasthoudt in liefde en opwast in genade en kennis (14). Gestorven, begraven, en opgestaan met Hem. In Hem reeds gezet in de hemelse gewesten en

in Hem reeds in het bezit van alle geestelijke zegeningen. Een christen heeft niets meer te zoeken in deze wereld maar heeft er slechts datgene te verwezenlijken, wat hij in Christus bezit. Dit laatste maakt het discipelschap volkomen. Het maakt ons tot vreemdelingen in deze wereld omdat wij hemelburgers zijn.. Huisgenoten van God. En in de navolging van de Heer Jezus, leggen. we af “alle last en de zonde die ons licht omstrikt”. “We lopen de loopbaan die vóór ons ligt, ziende op Jezus de overste Leidsman en Voleinder van ons geloof”.